



Arrest

nr. 210 780 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 december 2009 onder de naam B.A. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verwerende partij neemt op 4 juni 2010 een beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Hij wordt in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 22 juni 2020.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 maart 2018 een beslissing tot intrekking van het verblijf, evenals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden betekend aan de hand van een bijlage 13, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:

[...]

gekend bij uw dienst als : [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving, uiterlijk op 22/04/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het artikel 74/20 §2 en §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat een persoon die verklaarde B.A. te heten en geboren te zijn in 1968 te Kampama en de Mauritaanse nationaliteit te hebben zich vluchteling verklaarde op 24.02.2003. Deze asielaanvraag werd op 07.03.03 onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maar op 07.07.03 onvankelijk bevonden door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Als een gevolg van deze beslissing werd hem het OCMW van Enghien toegewezen voor ondersteuning en werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 15.07.2003. Op 06.04.2006 werd de betrokkene evenwel niet erkend door het CGVS omdat hij zonder opgave van een reden geen gevolg gegeven had aan de oproepingsbrief en vraag om inlichtingen die per aangetekend schrijven naar zijn gekozen adres verstuurd werd op 01.03.2006. Het bevel op het grondgebied te verlaten dat als een gevolg van het einde van de asielprocedure werd opgesteld op 30.05.2006 kon niet betekend worden aan de betrokkene. Hij reageerde niet op de uitnodiging van de bevolkingsdienst van de gemeente Anderlecht. Uit een rapport van de wijkagent van 20.06.2006 blijkt dat hij niet langer op het opgegeven adres: [...] woonde, hij werd ambtshalve geschrapt door het college van burgemeesters en schepenen van Anderlecht op 26.09.2006.

Een persoon met dezelfde identiteitsgegevens diende op 09.12.2009 een aanvraag in tot machtiging van een verblijfsrecht van langer dan drie maanden op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze persoon beriep zich op een ononderbroken aanwezigheid van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België. Het stelde minstens vijfjaar voorafgaandelijk aan het regularisatieverzoek ononderbroken in België te verblijven en voor 18.03.2008 een wettig verblijf in België te hebben gehad en een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hij haalde sociale banden aan in België, de kennis van één van de landstalen, en werkwillegheid in België. Ter ondersteuning van zijn regularisatieverzoek werd naar de hierboven vermelde asielprocedure verwezen. Er werd gesteld dat mijnheer depressief geworden was door familiale omstandigheden (zijn gezinsleden hadden hem verlaten werd en ook zijn moeder stierf in deze periode) waardoor hij zijn asielprocedure niet opgevolgd had. Er werd een kopie van het attest van immatriculatie voorgelegd en een uittreksel van het rijksregister om de asielprocedure te bewijzen. Evenals een 'attestation pour la

mutuelle' dd 28.08.2003 afgeleverd door het OCMW van Enghien waaruit blijkt dat de betrokkene steun genoot van dit OCMW sinds 01.08.03 als een gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS en nog een attest van deze dienst opgesteld op 28.04.2005 dat hetzelfde attesteert. Er werd een brief van de socialistische mutualiteiten voorgelegd van 17.03.2004. Er werd een huurcontract voor één jaar voorgelegd van het pand gelegen [...] (1e verdieping) te Anderlecht, dd 01.08.2003. Er werd een attest van inschrijving als werkzoekende voorgelegd bij de Brusselse gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling van 19.07.2004. en een brief van deze zelfde dienst dd 14.01.04 waaruit blijkt dat bemiddeld werd door deze dienst voor een post als onderhoudsman bij gemeenschapscentrum 'de Vaartkapoen'. Er werd ook een busabonnement (vervaldatum 15.05.2006) voorgelegd. Er werd een niet gedateerde brief voorgelegd van de asbl Lire et Ecrire Bruxelles te Anderlecht waaruit blijkt dat hij zijn cursus begin januari 2005 kon hernemen. Ten bewijze van de ingeroepen psychologische problemen werd een brief voorgelegd van de psycholoog E.D. die stelt dat hij sinds 07.10.09 gevolgd werd door zijn dienst. Verder lag een attest 'van dringend medische hulp voor vreemdelingen in illegaal verblijf voor opgesteld door Dr H. op 15.09.09. Er werden vijf getuigenissen voorgelegd in het kader van de regularisatieaanvraag van personen die stellen mijnheer te kennen, al staat er nooit bij sinds wanneer. Tenslotte werd een identiteitskaart van Mauritanië voorgelegd ten einde zijn identiteit te bewijzen. De betrokkene werd gemachtigd tot een verblijfsrecht van onbeperkte duur op 04.06.2010. Hierbij werd rekening gehouden met het feit dat de betrokkene ononderbroken aanwezig was in het Rijk vanaf zijn asielaanvraag van' 24.02.2003 en met deze asielaanvraag een geloofwaardige poging had ondernomen om zijn verblijfsrecht in orde te stellen en de lokale verankering in de Belgische samenleving. De betrokkene verkreeg een B kaart op 06.08.2010 (momenteel geldig tot 22.07.2020).

Op 28.12.2015 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven van de advocaat van de betrokkene met de vraag zijn naam te wijzigen van BAH naar BA en de geboorteplaats van Kampama naar Bababé. Bij deze aanvraag werd een onduidelijke kopie van het paspoort van Mauritanië gevoegd, een niet gelegaliseerde 'attestation de conformité' opgesteld door de ambassade van Mauritanië in Brussel op 30.04.2014, een kopie van de inschrijving als asielzoeker (inscription du demandeur d'asile), een kopie van het hoger beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ inzake zijn asielaanvraag dd 10.03.2003, en een gelegaliseerd document 'copie integral, extrait du recensement administratif national à vocation d'état civil' afgeleverd op 09.12.2005. op 23.09.2016 werd het paspoort en een geboorteakte opgevraagd bij de gemeente gezien de documenten in het schrijven van de advocaat slecht leesbaar waren. Op 03.10.2016 ontvingen we een scan van het paspoort van Mauritanië van [...] (identiteit B.A. geboren 30.06.1968 te Bababé) en van de copie integrale 'extrait de recensement administratif national à vocation d'état civil'.

Bij behandeling van de gevraagde identiteitswijziging was niet duidelijk of de persoon die de identiteitswijziging vroeg dezelfde persoon was als de persoon die de asielaanvraag had ingediend in 2003. Om hierover duidelijkheid te krijgen werd op 27.12.2016 aan de gemeente Geel gevraagd om de medewerking van de lokale politie te vragen om vingerafdrukken af te nemen die konden vergeleken worden met de vingerafdrukken genomen bij de asielaanvraag. Deze vingerafdrukken werden door de lokale politie Geel afgenomen op 29.12.2016 en overgemaakt aan de dienst Printrak van de DVZ ter vergelijking.

Na vergelijking van de vingerafdrukken genomen door de lokale politie Geel van de verblijfsgerechtigde B.A. met die genomen van B.A. bij de asielaanvraag op 24.02.2003 is gebleken dat de sets van vingerafdrukken niet overeenkomen. De persoon die gedactyloscopeerd werd door de lokale politie is niet bekend in het vingerafdrukkenbestand van de dienst printrak die de vingerafdrukken van alle vreemdelingen die zich in België vluchteling verklaren bijhoudt. Hieruit kan afgeleid worden dat de betrokken vreemdeling nooit een asielaanvraag heeft ingediend in België. Met andere woorden heeft de persoon die verblijfsgerechtigd werd onder de identiteit Bah , Amadou zich schuldig gemaakt aan identiteitsusurpatie. Gezien de persoon die het regularisatieverzoek van 2009 ingediend heeft zich beriep op de asielprocedure van 2003 als bewijs van een geloofwaardige poging van het verkrijgen van verblijfsrecht in België, gezien een kopie van het attest van immatriculatie werd voorgelegd dat verkregen werd bij de ontvankelijkheid van de asielaanvraag als bewijs van een legaal verblijfsrecht in België .gezien andere uit de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure afgeleide documenten (zoals attesten van het OCMW van Enghien, het huurcontract en de documenten van de Brusselse gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling) werden voorgelegd om zijn aanwezigheid op het grondgebied vijf jaar voorafgaandelijk aan het regularisatieverzoek te bewijzen, staat vast dat deze identiteitsusurpatie beslissend was voor het krijgen van het verblijfsrecht. Naast deze stukken werden immers geen bewijzen van aanwezigheid op het Belgisch grondgebied voorgelegd. De brief van psycholoog D. bevestigt de aanwezigheid in het Rijk slechts sinds 07.10.09, het attest opgesteld door Dr H. bevestigt de aanwezigheid vanaf 15.09.09, dus van vlak voor het regularisatieverzoek. De

getuigenissen van de vijf personen die attesteren mijnheer te kennen, stellen nooit sinds wanneer zij mijnheer kennen. De betrokkene heeft dus met andere woorden de asielpcedure van iemand anders gebruikt met het oog op het bekomen van een langdurig verblijfsrecht. Mogelijks was mijnheer wel al enige tijd in het Rijk, dat kan niet nagetrokken worden, maar in ieder geval is hij daar niet eerlijk over geweest in het kader van zijn regularisatieverzoek. De stukken van de asielpcedure maakten zijn ingeroepen claim met betrekking tot de duur van zijn aanwezigheid aannemelijk en waren nodig om de geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een verblijfsrecht en de periode van legaal verblijf te bewijzen. Het zich toe-eigenen van en het gebruiken van documenten van een derde persoon om zijn aanwezigheid in België aan te tonen staat gelijk aan het misleiden van de Belgische overheid teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen.

Als een gevolg van deze vaststellingen werd de betrokkene op 24.01.2017 uitgenodigd om in het kader van de artikelen 74/20 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 alle documenten en elementen voor te leggen waarvan hij het nodig achtte dat de DVZ er kennis van had om zijn situatie correct in te schatten. De aangetekende brief werd op 26.01.2017 afgeleverd aan de betrokkene.

Op 23.02.2017 ontvangt de DVZ een mail van de advocaat van de betrokkene in antwoord op het schrijven van 24.01.2017. Daarin stelt de advocaat dat haar cliënt bij aankomst in het Rijk analfabeet was, dus niet kon schrijven en zich door een persoon van de DVZ liet bijstaan voor het invullen van de papieren voor de asielpcedure waardoor zowel zijn naam als zijn geboortedorp verkeerd genoteerd werden. Kampama werd genoteerd als zijn geboorteplaats .maar hij bedoelde eigenlijk een kampement nabij Bababé. De advocaat klaagt de niet correcte behandeling van haar cliënt door de lokale politie aan die kort na het beëindigen van zijn nachtshift uit zijn bed werd gelicht voor het nemen van vingerafdrukken en foto's, zonder uitleg. De advocaat voert aan dat haar cliënt vanaf zijn aankomst in België gewerkt heeft tot op heden. Zijn werk als afwasser is van belang , gezien de advocaat stelt : "Hij werkt aan de afwas bij ISS, waarbij zijn handen urenlang in water zitten en hij met chemicaliën dient te werken. Dit kan wellicht verklaren waarom zijn vingerafdrukken (als dit al zo is) niet meer exact overeenkomen." De advocaat stelt dat haar cliënt op geen enkel moment voor het verkrijgen van zijn machtiging tot verblijf gefraudeerd heeft en dat zijn vingerafdrukken nooit gebruikt werden als reden om een verblijfsrecht te verkrijgen, ook de asielpcedure niet. Verder wordt gesteld: " Aangezien het bezit van vingerafdrukken niet heeft bijgedragen tot het verblijf van cliënt, kan zulks niet weerhouden worden om het verblijf van cliënt in te trekken." Haar cliënt wenst er verder op te wijzen dat hij wel degelijk dezelfde persoon is als degene die de asielpcedure heeft opgestart in 2003, ten bewijze worden stukken met betrekking tot de asielpcedure die hij nog in zijn bezit heeft voorgelegd. Als een gevolg van deze stelling wordt door de advocaat ook aangevoerd dat de betrokkene intussen 14 jaar in België verblijft, Frans en Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is in Geel, waar hij woont. Als bijkomende stukken worden voorgelegd; kopie Van het paspoort van Mauritanië, kopie van de verblijfstitel (B kaart), kopie van de verlopen identiteitskaart van Mauritanië, het niet gelegaliseerd conformiteitsattest dd 30.04.2014, kopie van het stuk 'inscription du demandeur d'asile' uit het asiëldossier van de DVZ, brief dd 10.03.2003 aan het CGVS waarmee het dringend beroep tegen de ontontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ werd ingediend, een op 15.07.03 ingevulde vragenlijst van het - CGVS, een uittreksel uit het rijksregister dd 04.08.2003 en het gelegaliseerd 'copie integrale extrait de recensement administratif national à vocation d'état civil'. De kopie van de geboorteakte van zijn dochter, waarvan sprake in het schrijven van de advocaat werd niet ontvangen. Enkel een samenstelling van het gezin in bijlage gevoegd bij de vragenlijst van het CGVS dd 15.07.03, ligt voor.

Wat betreft het argument dat de betrokkene niet correct behandeld werd door de lokale politie op het ogenblik van de afname van de vingerafdrukken kan de DVZ enkel opmerken dat het zeer ongelukkig is dat dit zo gebeurd is en de betrokkene vrij is hierover klacht neer te leggen bij de hiervoor bevoegde diensten van de lokale politie. Anderzijds blijkt wel uit het schrijven dat de betrokkene gedactyloscopeerd werd en vasthoudt dezelfde persoon te zijn als de persoon die een asielaanvraag heeft ingediend in 2003. Er wordt aangevoerd dat het uniek lijnenpatroon van de vingertoppen van de betrokkene werd aangetast door zijn werk met water en chemicaliën waardoor de vingerafdrukken niet meer exact overeenkomen, met de bijgedachte 'als dit al zo is'. Met andere woorden wordt de uitslag van de vergelijking van de vingerafdrukken betwist. In de eerste plaats moet er op gewezen worden dat de verwerking en het beheer van de vingerafdrukken wettelijk geregeld zijn en een vergelijking steeds gebeurt zonder vooringenomenheid over de uitkomst ervan. De vergelijking van de twee sets van vingerafdrukken gebeurde geautomatiseerd door specifiek hiervoor ontwikkelde software. Daarenboven is er ook steeds een bijkomende controle door de gespecialiseerde medewerkers van de dienst printrak naar de kwaliteit van de vingerafdrukken. De persoon die het resultaatblad van de vergelijking van de vingerafdrukken opstelde was een andere persoon dan de dossierbehandelaar die het fraudeonderzoek voerde en had dus ook geen kennis had van de finaliteit van dit fraudeonderzoek. Overigens blijken de

vingerafdrukken afgenomen door de lokale politie van hoge kwaliteit te zijn geweest terwijl de stelling van de advocaat juist is dat de producten die de betrokkene dagelijks gebruikt bij de uitoefening van zijn job de kwaliteit van de vingerafdrukken heeft aangetast. Daarnaast kunnen we opmerken dat chemicaliën de lijnenpatronen van vingerafdrukken eventueel kunnen laten vervagen, (wat in deze niet het geval bleek) maar niet kunnen veranderen van vorm. Een gedegen argument om het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken te naast zich neer te leggen ligt dus niet voor.

De stelling dat de vingerafdrukken niet hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijfsrecht en dus ook niet mogen weerhouden worden om het verblijfsrecht in te trekken is zinledig. Artikel 51/1 §2, 2° van de vreemdelingenwet stelt dat de vingerafdrukken slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om de identiteit van de vreemdeling vast te stellen. Dat is precies wat in dit onderzoek is gebeurd. Een vergelijking van de vingerafdrukken is uitgevoerd om de identiteit van de vreemdeling vast te stellen. Zo werd vastgesteld dat de verblijfsgerechtigde persoon aan de hand van zijn paspoort van Mauritanië met nr [...] kan geïdentificeerd BA, Amadou en dat dit niet dezelfde persoon is als de persoon die onder de identiteit B.A. een asielprocedure heeft ingediend in 2Q03. De stelling dat ook de asielprocedure niet heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijfsrecht is niet juist, gezien deze asielprocedure als enige concreet middel ingeroepen werd bij het regularisatieverzoek om de lange aanwezigheid op het Belgische grondgebied aan te tonen.

De stelling dat de betrokkene hier al 14 jaar verblijft kent met andere woorden geen grond. Het wordt ook op geen enkele andere manier aangetoond in het schrijven van 23.02.2017 of de bijgevoegde stukken.

De identiteitsdocumenten van Mauritanië tonen de betrokkene zijn werkelijke identiteit aan, en worden hier niet betwist. Het conformiteitsattest is niet gelegaliseerd en is niet in staat om het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken te weerleggen.

Er wordt gesteld dat de handtekeningen en de foto's in de bijgevoegde stukken gelijkend zijn. De betrokkene legt twee stukken met foto's voor: zijn paspoort en zijn identiteitskaart, beide stukken werden niet voorgelegd bij de asielaanvraag en kunnen dus ook niet aangewend worden om de vergelijking met de persoon die de asielaanvraag heeft ingediend te doorstaan. De handtekeningen die bedoeld worden zijn die op het voorgelegd paspoort, de brief van het dringend beroep, de vragenlijst van het CGVS en de identiteitskaart van Mauritanië. Omdat een vergelijking van handtekeningen over de jaren heen enkel door een gespecialiseerde onderzoeker kan gebeuren die de DVZ niet in dienst heeft kan de DVZ in dit dossier niet stellen dat de handtekeningen in het administratief dossier door dezelfde of door twee verschillende personen werden gezet. De vingerafdrukken met hun uniek lijnenpatroon zijn daarentegen niet na te maken en zijn wel een voldoende bewijs van het feit dat twee verschillende personen in dit dossier opduiken.

De stukken die de betrokkene opnieuw voorlegt ten bewijze van de door hem doorlopen asielprocedure bewijzen niet dat hij deze asielprocedure ook daadwerkelijk doorlopen heeft. Identiteitsusurpatie gebeurt wel vaker met toestemming van de oorspronkelijke persoon waarbij bewijsstukken doorgegeven of verkocht worden. In het licht van het resultaat van de vingerafdrukken mag aan die mogelijkheid niet voorbij gegaan worden. Los daarvan is het feit dat de betrokkene het stuk 'inscription du demandeur d'asile' voorlegt hoogst verwonderlijk, gezien dit intern document door de asieldiensten van de DVZ nooit meegegeven wordt aan een kandidaat vluchteling. Dit specifiek document is de basis waarop de latere inschrijving in het wachtregister gebeurt. Uit de gegevens van het wachtregister wordt de bijlage 26, document dat wel wordt meegegeven, opgemaakt. Het feit dat dit stuk, samen met het document aan de hand waarvan een hoger beroep werd ingediend bij het CGVS tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ al voorgelegd werd bij de aanvraag tot identiteitswijziging van 28.12.2015 is minstens eigenaardig te noemen omdat geen van beide identiteitsdocumenten zijn die zijn werkelijke identiteit kunnen vaststellen en dus geen enkele meerwaarde hadden bij de aanvraag tot identiteitswijziging.

Ondanks onze vraag werden geen elementen voorgelegd waaruit de sociale en culturele banden van de betrokkene met zijn land van herkomst blijken. De betrokkene is geboren in 1968, hij verblijft sedert 2009 (aanwezigheid staat vast vanaf 15.09.09, attest van Dr H.) in België. Dit houdt in dat hij het grootste deel van zijn leven elders heeft gewoond. Hij haalt aan goed Frans en Nederlands te spreken en goed geïntegreerd te zijn in de gemeente Geel. Van deze integratie werden geen bewijzen voorgelegd. Het feit dat de betrokkene Nederlands en Frans spreekt is geen voldoende element om een frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Deze talenkennis kan hem ook in het land van herkomst een voordeel opleveren. Daarenboven kunnen we niet voetstoots aannemen dat de culturele en sociale bindingen die de betrokkene heeft in België een intrekking van zijn verblijfsrecht omwille van fraude in de weg zouden staan. De documenten die werden voorgelegd bij het regularisatieverzoek in 2009 (de getuigenissen, de brief van de psycholoog) kenden verder geen gevolg in het schrijven van

23.02.2017: er werden geen nieuwe getuigenissen of een opvolging van de betrokkene's psychische toestand, eventuele behandeling etc. voorgelegd. Als een gevolg kunnen we er niet vanuit gaan dat de betrokkene zijn integratie in het Rijk op heden veel verder staat dan op het moment dat hij het frauduleuze regularisatieverzoek indiende. Er ligt ook geen enkel stuk voor dat een eventueel medisch beletsel van de intrekking van het verblijfsrecht inroept. Wat betreft zijn familiale banden in het land van herkomst liggen ook geen documenten voor. Er wordt gewag gemaakt van een dochter maar het is niet duidelijk of het kind in België, in het land van herkomst of nog elders verblijft. Het is daarenboven ook niet duidelijk of een dochter wordt bedoeld van de betrokkene zelf of het kind bedoeld wordt dat bij de asielaanvraag verklaard werd door de 'eerste' Bah, Amadou. Als hij zelf een dochter heeft ligt daar geen bewijs van voor.

Wel wordt aangehaald dat de betrokkene 'vanaf zijn aankomst in België' tewerkgesteld is en dat loonfiches en arbeidsovereenkomst kunnen overgemaakt worden. Consultatie van de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) stelt dat de betrokkene sinds 23.06.2011 tewerkgesteld is en op heden aan het werk is. Hij is dus al aan het werk sinds een jaar na zijn machtiging tot een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Hierbij moet opgemerkt worden dat de betrokkene enkel vrijgesteld werd van een arbeidskaart en dus vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt als een gevolg van zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokkene nu zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn tewerkstelling in België die voortspoot uit fraude is de zaken omkeren. De betrokkene heeft ten gevolge van een identiteitsusurpatie naast een verblijfsrecht ook economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Zijn verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog. Zijn persoonlijk gedrag ligt dus aan de oorsprong van de schade waarop hij zich beroept als hij zijn tewerkstelling in België inroept als beletsel voor de intrekking van het verblijfsrecht.

Er kan besloten worden dat geen enkel medisch, socio-cultureel of familiaal element voorligt dat een beletsel vormt voor de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht en voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig bovengenoemd artikel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 4 tot en met 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van gelijkheid van de wapens en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De artikelen 4 tot 6 van de wet openbaarheid van bestuur luiden als volgt:

"Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken. De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6. [...]

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst; geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen."

Artikel 7 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient in het kader van een maatregel genomen ter uitvoering van artikel 7 Vreemdelingenwet, rekening te worden gehouden met het Europees Recht.

Hierbij dient dus rekening te worden gehouden met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat als volgt luidt:

"2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim/ de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.(eigen onderlijning)

Tegenpartij heeft rechtstreeks toegang tot het dossier van verzoeker, terwijl zijzelf een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen om toegang te krijgen tot de elementen van zijn dossier, wat op zich reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens uitmaakt.

Gelet op wat voorgaat mag er dan minstens van de verwerende partij worden verwacht dat zij wanneer zij inzage in het dossier verleent, hetgeen in casu gebeurd is, het dossier ook de cruciale stukken bevat, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, of zou zijn.

Ter herinnering de procedure van toegang tot de dossiers van de verwerende partij verloopt als volgt:

De procedure voor uw Raad is een procedure die voornamelijk schriftelijk is.

Dit houdt dus in dat het des te belangrijker is voor verzoeker om een snelle toegang te verkrijgen tot zijn dossier, om na te gaan indien een beroep zich in concreto verantwoordt tegen een administratieve beslissing, en om het desgevallend verzoekschrift uitvoerig en compleet te kunnen opstellen.

Verzoekende partij heeft toegang gekregen tot het ganse dossier, waarin echter geen enkel stuk zat dat de beweringen van verwerende partij kan ondersteunen.

Deze rechtspraak dient terzake te worden toegepast, in de mate dat het verzoekschrift in nietigverklaring het voornamelijk en belangrijkste stuk van de rechtspleging is, waarin verzoeker hun argumenten moeten kunnen uiteenzetten.

Het feit dat huidig verzoekschrift ingediend is moeten worden zonder dat de cruciale documenten bij de kopie van het ganse administratief dossier werden gevoegd (als deze al zouden bestaan uiteraard), schendt in casu de beginselen en wettelijke bepalingen aangehaald in het middel, in het bijzonder het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van de verdediging.

Dit geldt a fortiori nu uit het antwoord van verzoeker op de vraag om inlichtingen van verwerende partij blijkt dat verzoeker de stelling van verwerende partij in zijn geheel betwist.

Verzoeker heeft kopie opgevraagd van het dossier van DVZ om te kunnen nagaan of hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, en hetgeen verzoeker ontkent, namelijk dat de vingerafdrukken niet overeenkomen, wel klopt.

Na enkele weken wachten kon de raadvrouw van verzoeker het dossier gaan ophalen bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het dossier is echter geen enkele vingerafdruk te vinden, noch een oude, noch een recente.

Ook het asioldossier werd opgevraagd bij de Dienst Advocaten van het CGVS. Ook in het asioldossier is geen enkel spoor te vinden van de afname van vingerafdrukken.

Het is dan ook onmogelijk om na te gaan of en in welke mate de vingerafdrukken overeenstemmen.

Het is onmogelijk om na te gaan of er mogelijk sprake is van een fout van DVZ, die misschien de vingerafdrukken van een andere persoon in het dossier bewaarde, of dat het mogelijk is dat de ganse nacht afwassen de vingers van verzoeker gewoon minder 'leesbaar' had gemaakt.

Dit alles klemmt des te meer nu blijkt dat in het dossier van verzoeker wel een gans pakket stukken die betrekking hebben op een andere persoon te vinden zijn.

Werden de vingerafdrukken van deze persoon, mevrouw [S.M.], met OV - nummer [...] , met die van verzoeker vergeleken?

De verwerende partij stelt dat de regels gevolgd werden bij de beweerdelijke vergelijking van de vingerafdrukken.

Dit kan echter niet gecontroleerd worden bij gebreke aan enig stuk hieromtrent in het administratief dossier. Het is dus voor verzoeker niet na te gaan of de juiste procedure werd gevolgd.

Ook de bewering dat er gebruik zou gemaakt zijn van een geautomatiseerd systeem, met gespecialiseerde software, vindt geen weerslag of ondersteuning in het dossier.

Tenslotte is ook de bewering dat de dossierbehandelaar een andere persoon zou zijn dan diegene die het resultaatblad van de vergelijking van de vingerafdrukken, niette controleren. Zelfs dit resultaatblad is onvindbaar in het administratief dossier.

Als de vergelijking dus al plaatsvond, is onduidelijk door wie, is onduidelijk of deze persoon competent was, de juiste procedure volgde, vergeleek met de juiste set vingerafdrukken, de juiste software gebruikte, etc.

Het enige document dat enigszins verwijst naar de afname van vingerafdrukken is een document van printrak dat echter geen enkele verwijzing naar verzoeker, noch naar de afname van zijn vingerafdrukken bevat, (stuk 2)

Het identificatiedocument dat werd opgemaakt bij de aanvang van de asielpcedure van verzoeker bevat noch een foto noch vingerafdrukken, (stuk 3)

In het dossier van mijnheer vinden we het dossier van mevrouw S.M., met OV nummer [...]. Misschien zijn de dossiers verwisseld. Is men zeker dat de vergeleken vingerafdrukken die van verzoeker zijn, of zijn ze van mevrouw S., of van een derde? Verzoeker of zijn raadvrouw hebben dit niet kunnen controleren.

Dit alles is onmogelijk na te gaan, zodat de rechten van de verdediging van verzoeker werden geschonden.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen en beginselen opgesomd in het middel en dient op grond hiervan te worden vernietigd.

[...]

De bestreden beslissing werd aan verzoeker afgegeven in toepassing van het artikel 74/20 §2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

Artikel 74/20

§ 7. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet kon de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf; toegekend of erkend krachtens deze wet; intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.

De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens paragraaf 3 van het geciteerde artikel kan zulk een bevel afgegeven worden wanneer het verblijf werd ingetrokken omwille van fraude.

Hier is van enige intrekking geen sprake. Zonder zijn verblijf in te trekken wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Dit zorgt voor een tegenstrijdige situatie.

Men kan immers geen bevel om het grondgebied afgeven aan iemand die over een verblijfskaart beschikt. Verzoeker beschikt over een geldige verblijfskaart en dit sedert 7 jaar.

Het gaat ook niet om een beslissing tot intrekking van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbeiwistingen, die tegenstrijdige beslissingen niet naast elkaar laat bestaan.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker een B kaart verkreeg op 6 augustus 2010, die momenteel nog geldig is tot 22.07.2020.

Verzoeker werd onterecht een bevel om het grondgebied afgeleverd, daar er geen intrekking van zijn verblijfstitel of-recht heeft plaatsgevonden.

[...]

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich schuldig maakte aan identiteitsusurpatie. Dit is echter een blote bewering. Er is in het administratief dossier geen enkel stuk te vinden waaruit dit blijkt.

Bovendien werd geen PV opgemaakt door de politie, hoewel het hier om een misdrijf gaat.

De feiten beschreven in de bestreden beslissing zijn onjuist.

Er werd geen vingerafdrukonderzoek gevoerd, minstens is het resultaat onbekend, (cfr. eerste middel)

De bewering in de bestreden beslissing verandert daar niets aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij ervan op de hoogte is dat verzoeker de uitslag van de vingerafdrukvergelijking die zou plaatsgevonden hebben, betwist.

De uitleg die verwerende partij geeft, over de wettelijke regering en de automatisering van de vergelijking kan echter niet verhelpen dat het onmogelijk is na te gaan of de vergelijking heeft plaatsgevonden, of die wel volgens de juiste procedure is gebeurd, door wie deze werd gedaan, en via welk 'automatisch' systeem of software.

Opnieuw beperkt de verwerende partij zich tot beweringen, die geenszins weerslag of ondersteuning vinden in het administratief dossier.

Het enige document dat enigszins verwijst naar de afname van vingerafdrukken is een document van printrak dat echter geen enkele verwijzing naar verzoeker, noch naar de afname van zijn vingerafdrukken bevat, (stuk 2)

Het identificatiedocument dat werd opgemaakt bij de aanvang van de asielpprocedure van verzoeker bevat noch een foto noch vingerafdrukken, (stuk 3)

Uit dit document blijkt duidelijk dat campement niet zijn geboortedorp is, bij laatste adres in land van herkomst staat: "campement en brousse près de la ville de Bababé dans la région de Bakra".

Als het niet om de eigen identiteit van verzoeker gaat, waarom zou hij dan de moeite willen doen deze te wijzigen? Mensen storen zich zeer erg aan fouten in de opgave van hun identiteit. Dit is niet logisch indien het niet om de eigen identiteit gaat. Zulks toont aan dat verzoeker oprecht is.

Uit zowel het asioldossier als het dossier van DVZ blijkt dat verzoeker bij zijn aankomst in België verschillende littekens op zijn lichaam heeft. Hij vertelde tijdens zijn asielpprocedure in detail over welke littekens het gaat en hoe hij daaraan geraakt is. In het dossier bevindt zich een medisch attest waarin de littekens worden opgelijst. (stuk 4)

In het asioldossier zegt verzoeker zelf: "Quotidiennement j'étais battu à l'aide de matraque après avoir été aspergé d'eau le matin. Je n'ai effectué aucune corvée durant ma détention. Suite à ces mauvais traitements, il me reste des cicatrices au niveau du ventre, des brûlures au niveau du bras gauche, du flan et de la jambe gauche. » (...) « Ensuite mon maître s'est emparé d'une buche en feu qu'il a posé sur mon flan gauche et mon bras gauche, il me reste d'ailleurs des brûlures au niveau de ces deux endroits que je viens de vous citer. »

Uit het medisch attest van de huisarts van verzoeker blijkt dat hij nog steeds deze littekens heeft, (stuk 5)

De beweringen van verwerende partij kloppen duidelijk niet. De bestreden beslissing is op een foute feitenvinding gebaseerd.

Gelet op de medische rapporten kan er geen twijfel over bestaan dat verzoeker nog steeds de man is die in 2003 een asielaanvraag deed.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een verkeerde feitenvinding. Ze dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. Waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 4 tot en met 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, evenals van artikel 41, 2.b van het Handvest van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat in casu niet ter betwisting staat dat verzoeker, na een formele aanvraag dienaangaande, inzage in zijn dossier bij de verwerende partij heeft kunnen krijgen. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden. Waar verzoeker het een schending acht van het beginsel van gelijkheid der wapens dat hijzelf een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen, terwijl de verwerende partij rechtstreeks toegang heeft tot het dossier, ziet de Raad niet in waarom dit een schending van gelijkheid van wapens inhoudt. Wat telt is dat verzoeker om inzage in het administratief dossier kan verzoeken en de afdwingbaarheid ervan is geregeld in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Deze wet legt enkel een passieve openbaarheid op (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369) zoals ook artikel 41, 2.b van het Handvest van de Europese Unie deze lijkt te voorzien.

2.3. Verzoeker betoogt verder dat het administratief dossier niet de cruciale documenten bevatte die betrekking hebben op het vingerafdrukkenonderzoek, zodat hij zich niet deugdelijk kon verdedigen tegen de door verweerder in de bestreden beslissing opgenomen bevindingen dienaangaande. In het administratief dossier, zoals het werd neergelegd bij de Raad en dat alsdusdanig ook toegankelijk was voor verzoeker, bevinden zich wel degelijk nuttige stukken met betrekking tot het vingerafdrukkenonderzoek alsook stukken die de achtergrond schetsen en verduidelijken waarom werd overgegaan tot een vingerafdrukkenonderzoek.

2.4. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij op 13 oktober 2016 de eerste twijfels heeft geuit aangaande de identiteit van verzoeker. Eind 2016 deed J.L. de volgende vaststellingen en lanceerde hij op basis hiervan het volgende voorstel:

“De foto's van asiel procedure en regularisatie / PPT komen niet overeen. MAAR foto asielaanvraag eerder floue, is indicatie maar heeft niet voldoende bewijskracht om te stellen dat het over identiteitsusurpatie gaat;

-De handtekening van betrokkene tijdens asielprocedure komt niet overeen met die van regularisatie en later. MAAR handtekeningen kunnen wijzigen, dus ook een indicatie maar niet voldoende bewijs dat het over identiteitsusurpatie gaat.

-Betrokkene kan geen documenten voorleggen van de periode 15.05.2006 (vervaldatum van klantenkaart MIVB, dus eigenlijk al eerder) -15.09.2009 (attest dringende medische hulp) - ook de verklaringen van vrienden zijn zeer vaag.

CONCLUSIE

Nemen van vingerafdrukken en vergelijken met die van bij asielaanvraag. Het is niet duidelijk of de persoon van voor 2006 dezelfde is als die van na 2009”.

2.5. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat in aansluiting hierop op 27 december 2016 een brief gestuurd werd door de verwerende partij naar de burgemeester van Geel waarin staat dat er naar aanleiding van verzoekers vraag tot wijziging van zijn identiteitsgegevens, zich verder onderzoek opdringt. De verwerende partij specificeert dat de foto op het voorgelegde paspoort van verzoeker niet blijkt overeen te komen met de foto die van verzoeker werd genomen toen hij op 24 februari 2003 een asielaanvraag indiende. De verwerende partij stelt dat om na te gaan of het wel degelijk om dezelfde persoon gaat, zijn vingerafdrukken dienen te worden vergeleken met de vingerafdrukken die destijds werden genomen. De verwerende partij vraagt of het mogelijk is dat de lokale politie de vingerafdrukken van verzoeker neemt en deze ter vergelijking overmaakt aan de dienst Printrak van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 29 december 2016 werden de vingerafdrukken van verzoeker genomen door de politie van Geel. Zij stelden op die dag daarvan een proces-verbaal op en de vingerafdrukken werden doorgestuurd naar Printrak. Het administratief dossier bevat een document *“controle printrak”* van 30 mei 2017, waarin wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van verzoeker, genomen op 29 december 2016, niet overeenstemmen met de vingerafdrukken van de asielzoeker A.B., genomen door Printrak op 24 februari 2003. Uit dit resultaatblad van de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt ook dat het onderzoek geschiedde door de *“system operator”* van de dienst Printrak, D.B.L. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het onderzoek is gebeurd door een andere persoon dan de dossierbehandelaars, S.R. en J.L., vindt derhalve steun in het administratief dossier. Verder omvat het administratief dossier een afschrift van de van verzoeker afgenomen vingerafdrukken van 29 december 2016. Tevens bevindt zich hierin e-mailcorrespondentie tussen de dossierbehandelaar S.R. met de *“system operator”* van de dienst Printrak van 10 maart 2017, waaruit uit een extra vergelijking en controle blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker door de gehele Printrak-databank werden gehaald en hij in deze databank niet gekend is.

2.6. Aldus bevat het administratief dossier wel degelijk cruciale documenten over verzoekers vingerafdrukkenonderzoek. De Raad stelt weliswaar vast dat het administratief dossier niet het bij de nota gevoegde afschrift van de vingerafdrukken van verzoeker van 24 februari 2003 bevat (wel de begeleidende mail van 3 maart 2017 waarbij D.B.L. aan S.R. de vingerafdrukken van 24 februari 2003 overmaakt), en evenmin het bij de nota met opmerkingen gevoegde synthesesedocument betreffende de wijze waarop vingerafdrukken vergeleken worden en de kwaliteit van de op 29 december 2016 genomen vingerafdrukken (bijlage 3). In deze toont verzoeker evenwel niet in concreto aan dat hij hierdoor in het recht op effectieve toegang tot de rechter of in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel werd belemmerd. De Raad merkt vooreerst op dat de inhoud van het synthesesedocument werd opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker kon derhalve kennis nemen van verweerders standpunt aangaande het verloop van het onderzoek en de impact van verzoekers tewerkstelling als afwasser op de kwaliteit van de vingerafdrukken. Daarenboven werd verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk de mogelijkheid geboden om te repliceren op de nota met opmerkingen, met inbegrip van de hierbij gevoegde stukken. Aldus stond het verzoeker ter terechtzitting vrij om alle mogelijke bezwaren, gericht tegen de documenten met betrekking tot het vingerafdrukkenonderzoek, kenbaar te maken. Waar verzoeker aldus in zijn verzoekschrift de vraag opwerpt of er sprake is van een geautomatiseerd systeem, of de correcte procedure werd gevolgd en of zijn tewerkstelling als afwasser de vingerafdrukresultaten kon beïnvloeden, stond het hem vrij zijn betoog in deze verder te concretiseren aan de hand van de bij de nota met opmerkingen gevoegde bijlage 3. Dit *“synthesesedocument telefoongesprek”* beschrijft immers de gevolgde procedure en biedt een antwoord op de vraag of de afdrukken zouden kunnen zijn aangetast door chemicaliën. In deze wijst de Raad erop dat de nota met opmerkingen – en de hierbij gevoegde bewijsstukken – reeds op 3 augustus 2018 aan verzoeker werden toegestuurd, zodat hij in de mogelijkheid was zijn betoog dienaangaande voor te bereiden. Indien verzoeker bovendien van oordeel was dat hem een uitstel diende te worden toegekend, teneinde voormelde bewijsstukken grondiger te analyseren en hierover bijkomend verweer op punt te stellen, stond het hem vrij hierom te verzoeken. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker evenwel aangegeven dergelijk uitstel te willen verkrijgen. Gelet op bovenstaande elementen, toont verzoeker niet aan dat in casu zijn rechten op verdediging en op toegang tot zijn dossier werden miskend, noch dat er sprake zou zijn van een ongelijkheid van de wapens.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/20, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet, enerzijds gesteld dat verzoekers verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur wordt ingetrokken en anderzijds dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Hierbij wordt zeer uitvoerig gemotiveerd omtrent verzoekers situatie. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker ook de schending opwerpt.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.10. Artikel 74/20, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende

informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.11. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers betoog, dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd omdat hij nog in het bezit is van een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur en dat er van enige intrekking geen sprake is, feitelijke grondslag mist. Uit een eenvoudige lezing van de bijlage 13 blijkt duidelijk dat ze zowel een intrekking van voormelde verblijfsmachtiging als een afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten behelst. Hierbij wordt ook duidelijk toepassing gemaakt van zowel artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet als van artikel 74/20, §3 van de Vreemdelingenwet. Het enkele gegeven dat de hoofding van de bijlage 13 "*bevel om het grondgebied te verlaten*" vermeldt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat ze tevens een beslissing tot intrekking van de verblijfsmachtiging omvat. Van het gelijktijdig bestaan van twee tegenstrijdige beslissingen is derhalve geenszins sprake.

2.12. Kernpunt van huidige betwisting is de vraag of verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan identiteitsusurpatie. In de bestreden bijlage 13 wordt gesteld dat verzoeker de identiteit van de asielzoeker A.B. heeft gebruikt. Dit wordt concreet gestaafd door het gegeven dat de door verzoeker, bij zijn verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, opgegeven identiteit (asielzoeker A.B.) niet overeenstemt met de identiteit van verzoeker. Hierbij wordt erop gewezen dat de op 29 december 2016 genomen vingerafdrukken van verzoeker niet overeenstemmen met de vingerafdrukken genomen van de asielzoeker A.B. op 24 februari 2003, en ze evenmin zijn terug te vinden in de gehele Printrak-databank. Er wordt op grond hiervan geconcludeerd dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van andermans asielprocedure, met het oog op het verwerven van een langdurige verblijfsmachtiging. Hierbij wordt gespecificeerd dat verzoeker de asielprocedure van de asielzoeker A.B. heeft aangewend om zijn langdurig verblijf en geloofwaardige poging tot het verwerven van een verblijfsrecht te staven, op grond waarvan hij zijn verblijfsmachtiging van onbeperkte duur heeft gekregen.

2.13. Verzoeker betoogt dat de identiteitsusurpatie is gebaseerd op loutere beweringen. Hij herhaalt in deze nogmaals dat dienaangaande geen enkel bewijsstuk in het administratief dossier kan worden teruggevonden. In deze kan de Raad enkel het gestelde in punten 2.4. t.e.m.2.6. herhalen, met name dat er zich in het administratief dossier wel degelijk bewijsstukken inzake het vingerafdrukkenonderzoek bevinden en dat verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid werd geboden alle bezwaren, gericht tegen de nota met opmerkingen en de hierbij gevoegde stukken, te uiten. Er kan geenszins worden vastgesteld als zou de identiteitsusurpatie enkel zijn gebaseerd op loutere beweringen.

2.14. Waar verzoeker de identiteitsusurpatie betwist, kan enkel worden vastgesteld dat de dienst Printrak een vergelijking heeft gemaakt enerzijds tussen de vingerafdrukken van de asielzoeker A.B. van 24 februari 2003 en de vingerafdrukken van verzoeker van 29 december 2016 en anderzijds tussen de vingerafdrukken van verzoeker van 29 december 2016 en de vingerafdrukken van de gehele databank van Printrak. Beide vergelijkingen leverden een negatief resultaat op. Deze gegevens staan objectief vast. Verzoeker betwist deze gegevens, doch toont de incorrectheid noch de onzorgvuldigheid hiervan aan. Verzoeker beperkt zich voornamelijk tot het in vraag stellen van de gehele procedure en de resultaten, doch kan geen antwoord bieden op de negatieve resultaten. Verzoeker vraagt zich af of er sprake zou zijn van een vergissing van verweerder en oppert de mogelijkheid dat verweerder de vingerafdrukken van een ander persoon in het dossier bewaarde. Hij wijst er in deze op dat het administratief dossier tevens documenten bevat van een derde persoon, S.M. Hoewel laatstgenoemde omstandigheid de duidelijkheid van huidige zaak niet ten goede komt, kan de Raad enkel vaststellen dat er geen enkele indicatie voorhanden is dat verweerder verkeerdelijk de vingerafdrukken van een derde persoon, S.M. zou hebben vergeleken met de vingerafdrukken van de asielzoeker A.B. van 24 februari 2003. Zelfs al mocht dat gebeurd zijn, dan valt nog niet te verklaren dat wanneer de vingerafdrukken van verzoeker van 29 december 2016 vergeleken worden met de vingerafdrukken die opgenomen zijn in de volledige Printrak-databank, dit als resultaat oplevert dat de persoon die de eigenaar van deze vingerafdrukken is, niet gekend is door Printrak. De vingerafdrukken van verzoeker van 29 december 2016 bevinden zich in het administratief dossier en die van 24 februari 2003 werden gevoegd aan de

nota. Indien verzoeker van oordeel was dat deze niet zijn eigen vingerafdrukken waren, doch deze van een derde, stond het hem vrij dit te bewijzen aan de hand van zijn ware vingerafdrukken. Verzoeker brengt evenwel geen enkel bewijs aan dat de vingerafdrukken van 24 februari 2003 en van 29 december 2016 niet de zijne zijn. De Raad herhaalt en benadrukt dat het vingerafdrukkenonderzoek tevens een vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met de vingerafdrukken van de gehele databank van Printrak omvat. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze databank de vingerafdrukken van elke vreemdeling bevat die ooit een asielaanvraag heeft ingediend. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Het ontbreken van verzoekers vingerafdrukken in deze databank impliceert derhalve dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Deze vaststelling valt niet te rijmen met de bewering van verzoeker dat hij wel degelijk de asielzoeker A.B. is, die in 2003 een asielaanvraag heeft ingediend. Wat betreft het argument dat verzoeker als afwasser langdurig werd blootgesteld aan chemicaliën, blijkt uit het *“synthesedocument telefoongesprek”* dat de *“system operator”* van de dienst Printrak heeft gesteld dat de vingerafdrukken van 29 december 2016 van hoge kwaliteit waren. Zoals hogerop reeds werd vastgesteld, was verzoeker in de mogelijkheid om zijn opmerkingen aangaande dit synthesedocument kenbaar te maken. Verzoeker kan evenwel niet verklaren waarom het vingerafdrukkenonderzoek – dat is gebaseerd op vingerafdrukken van hoge kwaliteit – tweemaal een negatief resultaat opleverde. Zo brengt hij geen enkel bewijsstuk aan ter ondersteuning van zijn betoog dat de chemicaliën wel degelijk het patroon van zijn vingerafdrukken zou kunnen veranderen. Waar verzoeker nog betoogt dat geen proces-verbaal van de identiteitsusurpatie werd opgemaakt door de politie, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat er wel een proces-verbaal werd opgesteld maar dit zich niet bevindt in het administratief dossier. Alleszins, niets belet verweerder om verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen aan de vaststelling van de *“system operator”* van de dienst Printrak dat de vergelijking van de vingerafdrukken een negatief resultaat opleverde. De vraagstellingen van verzoeker volstaan niet om de objectieve vaststellingen inzake het vingerafdrukkenonderzoek te weerleggen. Indien verzoeker meent gegronde redenen te hebben om te twifelen aan de correctheid van het vingerafdrukkenonderzoek stond het hem vrij een tegenexpertise te laten verrichten. Verzoeker kan evenwel bezwaarlijk van de Raad verwachten dat hij een objectief vingerafdrukkenonderzoek naast zich neerlegt, op grond van de loutere vraagstellingen aangaande het verloop van de procedure. De Raad stelt vast dat nergens in het administratief dossier, noch in de bij de nota met opmerkingen gevoegde stukken, enige indicatie voorhanden is dat er sprake zou zijn van een fout bij de behandeling van verzoekers dossier. Ook het gegeven dat de aanleiding van de hele zaak, met name het verzoek van verzoeker tot correctie van de identiteitsgegevens allesbehalve logisch zou zijn, indien verzoeker niet daadwerkelijk de asielzoeker A.B. zou zijn, kan geen afbreuk doen aan de objectieve vaststellingen aan de hand van het vingerafdrukkenonderzoek. De vraag naar de logica achter een handeling van verzoeker betreft geen objectief verifieerbaar element en is alleszins niet van aard om de elementen die wel objectief verifieerbaar zijn – met name het vingerafdrukkenonderzoek – te weerleggen. Waar verzoeker nog benadrukt dat uit de stukken van de asielaanvraag duidelijk blijkt dat *“campement”* niet zijn geboortedorp is, wijst de Raad erop dat dit betoog niet van aard is om afbreuk te kunnen doen aan de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek. De verkeerde opgave van de geboorteplaats – Kampana in plaats van Bababé – betreft ook geenszins de reden waarom verweerder van oordeel is dat er sprake is van identiteitsusurpatie.

2.15. Wat betreft de littekens op zijn lichaam, verwijst verzoeker naar een medisch attest uit de asielaanvraag (stuk 4 van de inventaris van de stukken) en een recent medisch attest van zijn huisarts (stuk 5 van de inventaris van de stukken). Hij betoogt dat de asielzoeker A.B. en hijzelf dezelfde littekens vertonen en derhalve één en dezelfde persoon zijn. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verzoekers stukkenbundel het vermelde stuk 5 niet omvat. De Raad kan het betoog van verzoeker dan ook niet verifiëren. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zelfs indien uit medische attesten zou blijken dat verzoeker en de asielzoeker A.B. dezelfde littekens dragen, deze omstandigheid als dusdanig nog niet verklaart waarom het vingerafdrukkenonderzoek tweemaal een negatief resultaat opleverde.

2.16. De door verzoeker ter terechtzitting aangehaalde passage in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat *“de identiteitsdocumenten van Mauritië tonen de betrokkene zijn werkelijke identiteit aan en worden hier niet betwist”* betreft weliswaar een uiterst onfortuinlijke formulering, doch kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing in zijn geheel. In deze wijst de Raad erop dat deze zinsnede lijkt te moeten worden gekaderd in de vaststelling dat verweerder als dusdanig de authenticiteit van de identiteitsdocumenten niet in vraag stelt. Wat er ook van zij, blijkt uit een lezing van de gehele beslissing dat verweerder de identiteitstukken van de asielzoeker A.B. niet betwist, doch wel van oordeel is dat deze persoon een andere persoon dan verzoeker is.

2.17. Gelet op bovenstaande kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat het vingerafdrukkenonderzoek incorrect of onzorgvuldig zou zijn verlopen. Verzoeker formuleert allerhande vraagstellingen, doch brengt geen enkel begin van bewijs aan dat zijn vingerafdrukken wel degelijk dezelfde zijn als deze van de asielzoeker A.B. of dat zijn vingerafdrukken wel degelijk zijn terug te vinden in de Printrak databank. Evenmin kan verzoeker enige objectief verifieerbare verklaring verschaffen aangaande de negatieve testresultaten. De resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek worden derhalve niet aan het wankelen gebracht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat er sprake is van identiteitsusurpatie, waarbij verzoeker de asielprocedure van iemand anders heeft gebruikt met het oog op het verwerven van een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur. Verzoeker toont evenmin de incorrectheid of onzorgvuldigheid aan van de gevolgtrekking die verweerder aan deze identiteitsusurpatie heeft gegeven, met name de intrekking van de frauduleus verkregen verblijfsmachtiging en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat verder de motieven in de bestreden beslissing, met betrekking tot de afweging van de elementen die zijn zaak kenmerken, onbesproken. Hij brengt deze dan ook niet aan het wankelen.

2.18. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van laatstgenoemde wetsbepaling. De schending hiervan kan niet dienstig worden opgeworpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 13 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA